

Азъ да имамъ, най-напрежъ за себе си ще помисля, я ме вижъ! — той показа оръфаниѣ си и разнищени ржкави. — Пари... Я ме остави, не ме карай да лудѣя. Остави ме, върви си!..

Той викà, гнѣви се, като започваше отново и повтаряше онова, което бѣше вече казалъ. Гина се пообади, но после стисна устни и замълча, като предѣше сърдито. Безъ да каже нѣщо, тя се обърна, поприказва на прага съ Тодорица и си отиде.

„Хубаво е човѣкъ да бжде строгъ и да повика, когато потрѣба, — мислѣше си Тодоръ. — Тѣй по-лесно се отървавашъ отъ таквизъ, дето дохождатъ да просятъ като цигани“. Но като остана самъ и се поразмисли, Тодоръ разбра, че не е направилъ добре. Не само трѣбваше да помогне на Гина, защото му е своя, защото тѣй го иска човѣщината, но трѣбваше да ѝ помогне, защото има да ѝ дава. Трѣбваше да ѝ даде нейнитѣ пари — туй-то. Тя не знае, че има да ѝ дължи (ако знаеше, насреща ѝ не се стояваше), но той знае това. Преди година, когато Пано мжжътъ ѝ, бѣше още живъ, тѣ се намѣриха веднажъ съ него на пазаря въ града. Пано бѣше* продалъ две даначета и имаше пари. Безъ нужда, сякашъ само отъ завистъ, че кесията на Пана е пълна, Тодоръ му поиска пари на заемъ. Той често тѣй искаше пари